

MĂ NUMESC RICHARD ȘI SUNT ALCOOLIC

Nu mă întrebați când am devenit alcoolic. Nu știu exact. Știu doar că tatăl meu a murit din cauza alcoolului, iar mama a murit din cauza tatălui meu și a mea. Verdictul: ciroză pe bază nervoasă. Mama n-a băut și n-a fumat niciodată.

Am început să consum alcool de la vârsta de 15 ani, când m-am angajat prima oară ca ajutor de ospătar. Anturajul era favorabil, aveam prieteni cu 3-4 ani mai mari ca mine și participam la toate distracțiile lor: chefuri, discoteci, excursii și mai toate se lăsau cu o băută zdravănă.

Pe la 17 ani, părinții mei au hotărât că meseria de ospătar nu e pentru mine și m-au trimis la o școală profesională de 3 ani la Tg. Mureș. Cred că deja consumam băutura în mod alcoolic. La Tg. Mureș am plecat cu avionul, avion în care, după decolare, am și comandat un coniac și mi-am aprins un Kent (deși aveam doar 17 ani, întotdeauna am fost considerat mai matur).

Cu toate că cei trei ani au trecut pline de peripeții sub influența alcoolului, am reușit să-i termin și am fost repartizat lăcătuș mecanic la o întreprindere din Cluj. După 9 luni m-am căsătorit și iată-mă la 20 ani cu soție gravidă și eu alcoolic.

Am primit după 2-3 ani locuință de la întreprindere, și se născuse și cel de-al doilea copil. Cu toate că exista decretul 400 care interzicea consumul de alcool în întreprindere, se consuma în mod frecvent. Eram o familie mare și fericită și ne treceam cu vederea micile scăpări.

Alcoolismul meu se agrava fără ca eu să-mi dau seama. La lucru îmi făceam treaba. Rar mi-au fost făcute observații pentru băutura. Acasă, copiii mici, soție „liniștită și tăcută”. Credeam că totul e OK, dar nu era așa. Băutul pe care îl începeam dimineața la lucru, sfârșea în oraș spre seară, ajungând de multe ori beat acasă. În 1985 s-a născut al treilea copil și băutul meu continua! La serviciu încă nu aveam probleme mari, însă oriunde mergeam cu soția, sau fără, mă îmbătam. Cred că singura nuntă la care am băut și nu m-am îmbătat, a fost nunta noastră. Am sesizat că am ceva probleme cu băutura, dar mie mi se părea că beau normal, ca toată lumea. Nu-mi venea să cred că soția mea va avea curajul să mă părăsească cu trei copii mici. Nu cred că am avut când să o cunosc cu adevărat.

Divorțul s-a produs în anul 1989. Am fost atât de derutat și speriat că rămân singur, încât am început să beau și mai vârtos. M-am întors acasă la părinți, unde împreună cu tata și de multe ori cu prietenii mei și ai lui, i-am provocat multe zile de disperare mamei mele.

În 1994 mi s-a sugerat la serviciu să-mi fac cerere de plecare în șomaj. Am făcut-o! Atunci a început adevăratul declin!

În 1997 a murit mama. ”Procesul” – alcoolismul - s-a accelerat. Băutul meu și a lui tata s-a agravat iar în 1998 a murit și el. Alcoolul nu mă lăsa să trăiesc. Era viclean, derutant și foarte puternic. M-a împins să vând garsoniera în care stătusem cu tata. Speram să-mi iau o chirie și până îmi găsesc de lucru o să trăiesc din dobânda banilor din bancă (cca 10 milioane lei). În decurs de 5 luni i-am făcut praf. Astfel am ajuns într-un cort pe marginea unui lac, fără casă, masă, serviciu. Sfârșitul!

Dar Dumnezeu ne iubește! Din octombrie 1998 am dus o viață foarte grea. Am învățat ce înseamnă să supraviețuiești. Am răbdat frig, foame, dar foarte rar am răbdat de sete. Continuam să beau dar, în adâncul inimii mele nu-mi plăcea viața aceea. Mă rugam

la Dumnezeu și beat și treaz să mă ajute să scap de acea viață.

În perioada 1998-2002, m-am perindat de pe lac la Sanatoriul TBC, mănăstire, înapoi pe lac și iarăși la Sanatoriu. Atunci am fost primit, prin bunăvoința cadrelor medicale, eu nefiind bolnav decât de un astm bronșic. Mi-am adus cu mine și alcoolismul. Erau multe cazuri în sanatoriu și Dumnezeu a decis!

În anul 2002, prin februarie-martie, nu mai țin minte exact, a sosit la Sanatoriu un grup de oameni care susțineau că și ei sunt alcoolici și că există o soluție pentru cei care doresc să își schimbe felul de viață. Atunci am cunoscut grupul AA și Programul de Recuperare din Alcoolism. D-nul Floyd mi-a oferit un Big-Book , pe care l-am citit și m-am recunoscut în el peste tot. Mi-am dat seama că sunt bolnav de o boală primară, progresivă, cronică și fatală: alcoolism. Tot din Cartea Mare am aflat că există și soluția problemei:

- dorința sinceră de a-mi schimba modul de viață (gândirea):
- recunoașterea cu onestitate a neputinței mele în fața alcoolului
- speranța (crediința și încrederea într-o Putere Superioară care să mă ajute)
- programul de 24 de ore - „Fiecare zi la timpul ei”

Efectuarea tratamentului și frecvența prezență la întâlnirile grupurilor de suport AA, mi-au adus primele satisfacții în noul drum pe care l-am ales. După 9 luni de abstință, cu ajutorul nașului meu am fost reintegrat în societate.. Am primit un post de paznic la o societate din Turda. Abstința mea se întărea cu ajutorul lui Dumnezeu. Acolo s-au pus bazele unui nou grup AA, numit „Genesis”.

Lăsând la o parte situația material îmbunătățită, câștigul noii vieți pe care am început-o în aprilie 2002 este inestimabil. Mi-am recâștigat respectul de sine, mi-am înțeles și iertat trecutul. Am fost înțeles și iertat prin Pasul 9, de familie, rude, prieteni și cunoștințe. Viața pe care o duc acum, este relativ liniștită și interesantă. Drumul evoluției spirituale este lung și nu întotdeauna ușor, dar sunt pe calea cea bună. Mai am mult de lucru, dar știu că nu sunt singur niciodată. Îmi doresc, ca împreună cu alții care simt ca mine, să dăruim mai departe ce am primit și noi, gratuit: **ABSTINENȚĂ** plină de pace și liniște sufletească care izvorăsc din **IUBIREA, COMPASIUNEA ȘI IERTAREA LUI DUMNEZEU!**